

[Statsministeren]

ste belastning, for den kan nu altså indtil videre kun betales tilbage i udenlandsk valuta. Det betyder, at vi har fået større råderum.

Den anden grund til, at åbningstalen i år er anderledes, ligger i, at vi nu desværre – selv i forhold til den dag i august, hvor vi fremsatte finanslovsforslaget – oplever en svagere international konjunktur og efterspørgsel. Det er en understregning for os alle af, at så må vi selv gøre mere for at fremme beskæftigelsen. Og så må vi bruge utraditionelle metoder, og så skal vi ikke være alt for ideologiske og for forbenede, og vi skal prøve at samle os om noget, der batter.

Den svagere konjunktur fortæller os, at vi må gøre endnu mere for at hjælpe vores eksport, der jo har klaret sig flot i de senere år. Men én ting til: Vi må satse bevidst på – det overser man så ofte – at danske virksomheder erobrer større markedsandele herhjemme i Danmark. Set fra et valutasynspunkt er det jo lige så betydningsfuldt. Og dér har vi måske den problemstilling – det tror jeg personlig – at vore hjemmemarkedserhverv, der ikke har mærket samme pres som de, der er i konkurrence med udlandet, knap nok er nået frem til det optimale, når vi taler om effektivitet, produktivitet osv. Hvis danske virksomheder kunne erobre nogle få procent mere på vores eget lille hjemmemarked, så ville det betyde en enorm forskel i forhold til beskæftigelsen.

Så sagde hr. Lykketoft under sine mere generelle betragtninger, at meget talte for, at befolkningen ikke havde så stor tillid til regeringen. Så sad jeg og kom til at tænke på: Gad vist om tilliden til oppositionen er ret meget større? Det kan vi jo ikke rigtig vide. Det er jo den slags, vi får målt, når vi med passende jævnlige mellemrum holder folketingsvalg, og så må vi tage konsekvenserne af det.

Nu sagde hr. Lykketoft, at befolkningen nok er noget skeptisk, fordi vi jo på trods af de målsætninger, regeringen har bekendt sig til, i de senere år har konstateret, at ledigheden og skatterne er blevet ved med at stige.

Jeg synes selv, at det ikke er helt rigtigt. Jeg forstår godt, hvad hr. Lykketoft tænker på, men hvis vi nu tager ledigheden – der er alt for høj, og det er vores dårligste samvittighed – så var den i 1983 283.000. Så kommer der en lang årrække, faktisk årene 1984-1990, hvor den er mindre. Men så er det, det går den anden vej: i

1990 en betydelig stigning, og i 1992 igen 315.000. Der var altså en periode, hvor det gik, men det var ikke på et tilstrækkelig sundt økonomisk grundlag, og derfor måtte vi have et par år med opbremsning. Det skal vi nu se at komme ud af.

På samme måde hvis vi tager skattetrykket. Det samlede skattetryk var i 1983 46,6. Så kommer der nogle år, hvor det stiger, og vi når en uhyggelig top i 1988; da var skattetrykket 51,8 pct. Men så begynder det at falde igen. Fra de 51,8 året efter til 50,5, så 48,6, så 48,3 og i 1992 noget lignende, 48,5. Nu bevæger det sig altså den rigtige vej, til trods for at vi slås med uhyggelig store renteudgifter, dagpengeudgifter osv., noget, som vi forhåbentlig i tidens løb kan komme væk fra.

Men det er rigtigt, vi skal ikke være tilfredse med resultaterne. Vi har en pænt stærk økonomi i Danmark, men vi har bestemt samtidig store problemer, som berører mange mennesker, og vi må prøve at klare dem.

Hr. Lykketoft havde nogle betragtninger, som jeg hæftede mig meget ved. De drejede sig om beskæftigelsen hos det offentlige. Jeg ved ikke, om jeg misforstod det. Hr. Lykketoft havde et indlæg til – gudskelov – om omfanget af den offentlige beskæftigelse, som jeg synes jeg bedre kunne lide at høre end det første, og måske er vi nogenlunde enige.

Jeg tror ikke, det er gavnligt for den danske samfundshusholdning, at vi bevidst stiler mod at ansætte flere hos det offentlige, end vi har i dag. Hvis vi lærer af fortiden, så tilbyder 1970'erne i hvert fald en erfaring. I 1970'erne blev der ansat omkring 250.000 flere i den offentlige sektor i Danmark, men samtidig – der er ingen direkte sammenhæng, men det skal nu alligevel nævnes – steg arbejdsløsheden med næsten samme tal, 250.000, og vi fik en ødelæggelse af den danske økonomi. Forholdet mellem den private sektor og den offentlige blev smadret, og vi har faktisk kæmpet med at rette det op lige siden. Nu er det begyndt at hjælpe.

Derfor tror jeg, at vi i høj grad skal satse på at fremkalde flere job i servicesektoren, men ikke kun i den offentlige del af den, også den private del. Det er det, regeringen fremhæver som et af de vigtige punkter i den store redegørelse om vejen til fuld beskæftigelse, hvor vi siger, at studerer man de sidste 10 års sam-